

финансисти и законодатели. Останалата една третя частъ принадлежала на селянитъ и била раздѣлена на такива малки късчета, които не можали да прехранватъ владѣлцитъ си, и имъ донасали твърдъ малка полза. И тъй, въ селския битъ ся срещали двъ крайности; наедно съ владѣтели на стотини и хиляди хектара, стояли владѣлци на десетъ или петъ квадратни сажени земля; между тѣзи крайности не сѣществувала средина; нѣмало такива землевладѣлци, сѣществуванието на които би ся обезпечавало отъ произведенията на земята, и които мѣжду това би ся намѣрвали въ необходимостъ постоянно да ся трудятъ и собственнорѣчно да ся занимаватъ съ домакинството си. Такива занятия били немислими за голѣмия собственникъ, а щастливия владѣтель на петътъхъ квадратни сажения билъ длѣженъ да търси пѣчалба на друго мѣсто, защото въ собственнитъ си владѣния не е имало на какво да употреби трудътъ си. Богатитъ землевладѣлци захванали да не живѣятъ въ именията си отъ тогава, отъ когато феодалното рицарство ся обърнало въ блестяща придворна тѣлпа. Тѣ ся преселили въ столицата, сгруппирали ся покрай кралѣтъ, и ся явявали въ владѣнията си само тогава, когато исхарчвали много пари; и само за това, за да нагнетѣтъ по хубаво киситъ си, и пакъ да ся върнатъ въ Парижъ, да плащатъ обичния данѣкъ на прелеститъ на цивилизования животъ. Землитъ, изъ които ся извличало съдържанието на дворянскитъ кисий били раздѣлени на малки участъци отъ 10 или 15 хектара и ся давали съ